

Temu pa tudi nekako čudno nasprotuje dejstvo, da do sedaj še sploh ni nihče iskal vestno tega leka, ker so se kratkomalo vsi zdravniki v tem zedinili, da se gobavost sploh ne da izvršiti, in od one dobe, ko se je to mnenje ustalilo, so prenehali tudi vsi nadaljnji poskusi, da je težko verjeti, da bi bili vsi protilekli že znani ali končno že tudi izčrpani.

Da je pa gobavost ozdravljiva, to vemo tudi že iz sv. pisma, kajti že Mojzes je prepričeval

faraona, da se gobavost da izlečiti. Kristus pa je kajpada na čudežen način nekega dne, na mestu ozdravil deset gobavcev vpricho velike množice ljudstva.

Toda kako je sploh mogoče o neozdravljivosti gobavosti govoriti, ako zdravniki sami ne podvzamejo nobenega neposrednega stika z gobavcem in ne prekušajo vseh zdravil? Neozdravljivost gobavosti torej nikakor ni dokazana, ker se tak lek končno še vendar lahko najde!

denar grškega in etruščanskega (italskega) izvora.

Brez dvoma pa je ena najstarejših človeških iznajdb — plug, ki ga najdemo upodobljenega na egiptovskem denarju in starih slikah iz Mezopotamije, Grčije, Italije. Lahko rečemo, da so pri nas v dobi rimske oblasti (okoli Kristusovega rojstva) znani poljskemu gospodarstvu najosnovnejše potrebni predmeti.

V naslednjih stoletjih vse do današnjih dni pa slede vrlo važne iznajdbe.

Že v starem veku je omeniti brušenje in barvanje stekla, izdelovanje sedel., znane so bile tudi žage in mlinci na vodni pogon. V prvih stoletjih krščanstva je škof Paulinus iz francoske Champagne prvi začel vlivati zvonove, ki so se v 6. stoletju že povsem udomačili. Zgodnji srednji vek nam je dal med drugim arabske številke, gosli, pevske note in tudi mlino na veter. Znano je, da je v 14. stoletju iznašel frančiškan Bertold Schwarz smodnik, ki so ga Kitajci poznali že pred Kristusom. 15. stoletje nam pa po Guttenbergovi zaslugi prinese tiskano knjigo, sprva zelo drago, a se kmalu poceni, ker so leta 1470 začeli delati papir iz cunj. Koncem srednjega veka so začeli delati klobuke iz klobučevine, tiskati podobe in kovati konje. Takisto je v uporabi tudi kompas, izredno važen zlasti za mornarje. Novi vek — 16. stoletje — prinese nove važne iznajdbe: žepne ure (1500), muškete (1507), pištole in kolovrate (leta 1530), povečevalno steklo (l. 1544), bombe (1585) in drugo. V 17. stoletju uporabljajo že topomere, telegraf, mikroskop, prva bočala na puškah, harmoniko, klarinet in drugo.

Najnovejša doba pa je prejšnje iznajdbe modernizirala in izpopolnila. To je doba stroja, ki si je osvojil promet, v obrtnem oziru pa je človeka, kateremu bi moral biti pomočnik, skoroda izpodrinil.

Ali si že obnovil naročnino?

Odprta noč in dan so groba vrata.

Toisti vrh pri Guštanju. Nemila smrt je vzela hiši Travnekar dolgoletnega ter skrbnega gospodarja Franca Zaže. Pogreb je bil 21. decembra in je pokazal, kako je bil rajni priljubljen. Pokojni je bil zvest naročnik »Slovenskega gospodarja«. — Počivaj v miru, nepozabni in dobri mož, in večna luč naj Ti sveti!

Sv. Anton v Slov. goricah. V najlepši dekliški starosti 17 let se je preselila v večnost Mica Divjak iz Smolinc. Veličastna je bila njena zadnja pot. Tako lepega pogreba že dolgo ni bilo pri Sv. Antonu. Dobri Micliki svetila večna luč, preostalim naše sožalje! — V Zagrebu je umrla tukajšnja faranka Alojzija Divjak. Rada bi bila v domači zemlji pokopana, pa ta želja se ji ni izpolnila. Naj bo dobri ženi tuja zagrebška zemljica lahka! — Preteklo nedeljo je bil po-

kopan pri Sv. Andražu v Slov. gor. Jožef Kajzensberger, oče Marije Divjak v Smolincih, star 73 let. Družina Divjakova je v enem mesecu izgubila tri osebe.

Rače. Poslovlil se je od nas iz te solzne doline 18. decembra po dolgoletni bolezni, spreviden s sv. zakramenti za umirajoče posestnik Franc Krepfi v 51. letu svoje življenjske dobe. Pokojni je bil tihega in mirnega značaja, blagega srca in dobra duša. Rad je pomagal dejansko revnejšim slojem, dokler ga ni bolezen popolnoma izčrpala. Njegov spremljevalec je bil »Slovenski gospodar«, katerega je rad prebiral. Kako zelo je bil priljubljen, je pokazal njegov pogreb. Naj mu bo Vsegamogočni plačnik za vsa njegova dobra dela. Žalujči ženi, hčerki in sinu naše iskreno sožalje!

Nekatere najvažnejše iznajdbe v zgodovini človeštva.

Brž ko se je človek pojavil na zemlji v sivi pradavnini, si je skušal z lučjo svojega razuma, s pomočjo najrazličnejšega orodja olajšati svoje delo v borbi za vsak danji kruh. Najpreje je človek seveda iznašel stvari, ki jih je neposredno rabil za

življenje. Tako uporabljala kamenite sekire in sulice za lov in orodje iz rogovja in kosti že človek mladokamene dobe okoli 5000 let pred Kristusom. Izdeloval je tudi že lončeno posodo, okrašeno z geometričnimi liki. Kasnejša bronasta doba — 2000 do 1000 let pred Kristusom — pozna že poleg sekir, meče in srpe, kopja in puščice. Tudi ji niso neznan luksuzni predmeti. V takozvani železni dobi 1000 do 400 let pred Kristusom poznamo pa že

da se je kaj pošalila z njim. Zato so ji tudi rekli: »ta resna Primorka«. Nekateri so menili, da pojde k usmiljenkam, čim ji doraste mlajša sestra. Saj so jo videli, da je bila dalje in več v cerkvi kakor druga dekleta in tudi za postrežbo bolnikov je bila tako ročna. Če je kdo v okolici huje zbolel, je ni bilo treba klicati. Kar sama je prišla in bolniki so dejali, da ima tako mehke roke in da ve toliko domačih zdravil, da jim je ljubša od vsakega doktorja.

Taka je bila Marta. Tem bolj živa in polna otroških muh pa je bila njena sestra Marija, ki so jo klicali za Mojcka.

Razen Zvonika in njegovih otrok je bila pri hiši samo še stara dekla Zefa. —

Krojačema je bilo pri Zvoniku prav po volji. Koj prvi dan jima je prinesla Marta, ki je bila za gospodinjo, zvrhan krožnik povenjenega mesa in grčo jabolčnika. Opoldne jima je tudi bolje postregla, kakor so jima po drugod.

Pri južini je bilo danes bolj živo ko druge mali. Saj je bil večeraj sv. Urh in pri fari je bila lepa nedelja s pranganjem in z veliko mašo. Zato so imeli kaj govoriti.

»Ali ste dol na Primorskem tudi tako prangali?« je vprašal mojster krojač.

»O pač,« je odgovorila Mojcka, »procesije smo imeli še lepše in belih deklet je bilo tam več ko tu. Ampak strelcev pri nas ni.«

»Strelci pa so glavna reč, namreč strelci pa mi godci. To se smemo postaviti, he! Tja do Maribora ni take strelske družine kakor je naša — in da bi s procesijo šla in pri procesiji streljala kakor v Mariboru vojaki na Rešnjega Telesa dan. Štirideset mož in nas deset godcev — to ti je cel regiment — moj Krištof, he?«

»Štirideset jih ni bilo,« je ugovarjal Janez in mežiknil s svojimi škilavimi očmi. »Jaz sem pri salvi samo osem in trideset strelcev naštel.«

»Hahahaha! Hahahaha!«

»Tele telebasto! Osel, Krokodil! Buča ti kranjska!« je vriščal mojster. »Kakor en pok so jo urezali vse krati. Ali ni res?«

»Res je,« je dejal Zvonik. »Prav po vojaško so jo. Človek se mora čuditi, da tako na en mah pritisnejo.«

»To ti je na komandantu,« se je oglašil Luka, gospodarjev mlajši sin, ki je bil z bratom tudi pri »strelski družini«. »Naš komandant ima glas, da useka ko blisk.«

»In gleda ti, gleda!« je dodal Marka, starejši sin. »Kadar komandira, ti gleda tako, da meniš, prav v tebe se je zapičil.«

»Da, da,« je gostolel krojač, »takega ni, kakor je Dvornikov Tevž. V Beogradu je služil in podnarednik je bil. Oficirji so rekli, da pri vsem polku ni bo-

ralni štab, katerem poveljuje negušev sin, tvorijo drugo zaščitno črto. Tretji zaščitni črti blizu Addis Abebe poveljuje ras Abate in te čete so močne 50.000 mož.

Angleško letalo Rdečega križa ponesrečilo.

Na poletu iz Kartuma je strmoglavilo 80 km od Addis Abebe letalo angleškega Rdečega križa in se razbilo. V abesinski prestolici pričakujejo prihod še dveh angleških letal RK. Položaj italijanske vojske na severu

je postal zelo opasen zaradi abesinskih obkoljevalnih poskusov pri Makale in ob italijanskem desnem krilu v smeri proti italijanski koloniji Eritreja. Abesinska vojna poro-

Občinske volitve v St. Lju v Slov. goricah.

V nedeljo dne 29. januarja se bodo pri nas vršile občinske volitve. Naša stranka JRZ je postavila kot kandidata za župana poštenega domačina g. Karla Swaty-a. Vsi poštene Šentiljčani, kmetje, delavci, obrtniki in državni uslužbenci bomo glasovali samo za našega Swatyja in nikogar drugega.

Izredno lep shod JRZ v domačiji dr. Korošca.

Na Štefanovo po rani službi božji se je vrátil pri Sv. Juriju ob Ščavnici zelo lepo uspeli javni shod JRZ. Predsedoval je shodu predsednik krajevne organizacije g. Plavec, ki je uvodoma povdarjal, da je rojstna župnija našega velikega voditelja dr. Antona Korošca stala vedno zvesto v vrstah naše stranke. Shoda se je udeležilo kljub skrajno slabemu vremenu nad pol tisoč samih mož in fantov. Prihiti so celo Malonedeljčani, Kapelčani in Negovčani.

Odposlanec JRZ, mariborski g. podžupan Franjo Zebot je prinesel pozdrave g. dr. Anton Korošca in je v daljšem govoru med splošnim zanimanjem razkrival celo vrsto tajnosti, ki so privedle dne 24. junija do nepričakovane spremembe v naši državni upravi.

Po shodu smo se še zbrali člani odbora JRZ k zaupni seji, kjer nam je tolmačil g. Zebot, kako naj izvedemo praktično našo organizacijo ter nam je dal marsikatera zanimiva pojasnila. Uspešnega shoda smo res zelo veselili.

Pri lenivosti črev je naravna

Franz-Josefova

grenka voda prijetno, dobro učinkujoče domače sredstvo, ki zmanjšuje težave, ker večkrat že male množine dobro delujejo.

Reg. po min. soc. pol. in nar. zdr. S-br. 15485, 25. V. 1935.

čila pravijo, da je uspel abesinskim prodajnim stražam vpad v Eritrejo. Abesinske čete so zavzele mesto Adi Kvalo, ki se nahaja 16 km daleč od abesinske meje v Eritreji severno od Aduca.

Sveti Oče in Abesinija.

Mnogokod se čujejo glasovi, ki pozivajo sv. očeta, naj poseže v dogodke v vzhodni Africi. Pri tem je zanimivo, da prihajajo v prvi vrsti iz nekatoliških in socialističnih krogov. Tem se pridružujejo še prostozidarji.

Take pozive moramo pravilno razumeti, ker je njihov namen v tem, da zapletejo Cerkev v mednarodni spor in škodujejo njenemu ugledu. Neiskrenost je očitna, če vemo, da baš taisti

ljega vojaka. Še kapetan ali celo polkovnik bi bil postal, če bi bil pri vojaki ostal.

»Kaj bo pri vojaki ostal, ko ima grunt in bolnega očeta doma!«

»Seveda! Očeta ima rad, grunt ima rad. Pa s kaplanom sta si kakor brata.«

»Saj se tikata.«

»Kaplan njega že tikajo, Tevž pa kaplana vedno vika.«

»Mladiško zvezo zdaj ustanovljata in Tevž zbira tudi absolvente kmetijskih šol v posebno društvo.«

»Kako klavna je bila naša 'strelska družina' pod prejšnjim načelnikom! Odkar je Tevž, je vse ko namazano.«

»Seveda, ko maže,« se je zarežal Janez. »Vsako krat sodček piva! To ti bi prišli vsak dan.«

»Molči, žolna!« ga je dregnil mojster. »Če Tevž plača, plača iz svojega. Ti pa tudi nisi nikoli tešče zraven.«

»O ti Goljat stari ti! Saj si tudi ti žrl, da se ti je od rus cedilo.«

»Kaj? Osel! Bik! Mar naj bi Tevža razžalil, če mi napije?«

Stari Zvonik je zmajal z brado in dejal:

»Ali je Dvornik tako denaren, da more sin toliko za pijačo dajati?«

Reklama za lončarske izdelke v stari Grčiji.

Trgovska prebrisanost starih Grkov je znana celemu svetu. Za gospodarski dvig grškega prestolnega mesta Atene je bilo posebno odločljivo razpečavanje lončarskih izdelkov. Atenčanom je uspela reklamná spretnost, da so prodajali dragocene vaze ali posode, ki so jih izgotavljali, po celem tedajnem kulturnem svetu.

Velik ugled je užival na starem Grškem sport. Tekem, katere so prirejali v Atenah, so se udeleževali sportniki iz celega tedaj znanega sveta. To dejstvo so znali spretno izrabiti trgovsko brihtni Grki, da so postali njihovi lončarski izdelki znani.

Medvece-Majšperk. Gotovo je marsikateremu čitatelju »Slov. Gospodarja« znana tovarna strojil Hamre pri Majšperku in katere lastnik je umrl v Gradu, odkoder je bilo truplo prepeljano na njegov grad in pokopano blizu gradu. Nad njegovim grobom je dala žalujoča vdova M. Kubricht sezidati lično kapelico v trajen spomin. Po smrti prerano preminulega je prevzela tovarno vdova in jo vodi v vsakem pogledu tako kakor prej njen mož. Kakor je rajni pomagal svojim delavcem, isto tako pomaga tudi gospa. Kakor vsako leto prej tako je tudi letos gospa M. Kubricht podarila kot božično darilo vsakemu delavcu Din 100. Za sprejeto božično darilo izrekamo javno zahvalo. Končno žele gospej M. Kubricht srečno in blagoslovljeno Novo leto 1936 obdarovani delavci.

Zabukovje. V preteklem letu so šli v večnost Požun Terezija v Bukovju, velika dobrotnica cerkve; Oblak Franc, cerkveni ključar podružnice v Podgorju, ki ga je zadela kap; ravnatelj Gregorčič Franciško, pridno vdovo na Miškem vrhu, in Klenovšek Ivan na Mrzli planini, v najboljših letih. S puško se je obstril Franc Krajnc v Trebežu, ko je lovil lisjaka, tako da

Kot nagrado za zmage v sportnih borbah so dajali takrat obče priljubljeno in tudi dragoceno olivno olje. Olje kot znak zmage je moralo biti podarjeno v dragoceni posodi in te so ravno izdelovali atenski lončarji, ki so bili v svoji stroki veliki umetniki. Sportne nagrade so zanesle grške lončarske izdelke v obliki dragocenih posod po celem svetu. Iz Egipta, Rusije, Galije (sedaj Francije) in Španije so dotekala v Atene naročila za umetniško izdelane vaze, kar je v onih starodavnih časih nosilo celemu mestu lep zaslužek. Šport je bil torej najboljša reklama za starogrške lončarske izdelke. Iz taistih časov se je ohranila do današnjega dneva navada, da dobivajo športniki-zmagovalci za nagrado vaze ali pokale.

so mu v bolnišnici morali levico odrezati. — Pri g. Stoklasu sta maja udrla dva tata ponoči v hišo in gospodinja oropala za 100 Din. Ictaga meseca smo vprizorili tudi lepo igro s petjem: »Dve materic. — G. Marchisetti Josip iz Leskovca pri Krškem nam je dobro in poceni popravil orgle pri dveh podružnicah. — Dne 5. oktobra smo dobili nov zvon za podružnico v Podgorju za 8045 Din. — V začetku meseca novembra pa smo imeli obnovitev sv. misijona. — Letina je bila tukaj precej dobra, vse je obilno rodilo: žito, sadje, posebno jabolka, tudi vinogradi, samo v nižjih legah je pomladanski mraz napravil precej škode.

Škofja vas. Kr. banska uprava je izdala važno naredbo, da ne sme biti občinska pisarna in gostilna v eni hiši. To je čisto prav. Kajti rado se zgodi, če sta preblizu skupaj, da gre včas vasovat občinski urad v gostilno, a gostilna v občinski urad. To pa ne gre. Ne gre, da bi dobivala občinska uprava duhovno okrepčilo iz napsrotnih gostilniških vrat, a da bi gostilno največ vzdrževali občinski močje. Pri nas je tako: gostilna in občinska pisarna sta v isti hiši na levo in desno. In sedaj čakamo še dolgo, kdo se bo izselil.

Lokavec pri Zgoranjem Cmureku. V nedeljo, 22. decembra je bila v narodni šoli božičnica za otroke z igro. Petdeset revnih otrok je bilo obdarovanih z obleko in čevlji, ostali pa z drugimi

»Denaren, denaren,« je zatrjeval mojster krojač. »Najlepši grunt v naših hribih je njegov, brez dolgog je in še suhega ima, dvajset repov v hlevu in edinega Tevža — hčeri sta omoženi in izplačani. Staremu je tudi po volji, da se sin postavi; kajti skop ni.«

»Pravijo, da so gor pri Dvorniku radodarni in da siromakom radi pomagajo,« se je oglasila Marta.

»Preveč, preveč! Saj si berači in brezposelni pri njih kar kljuko podajajo. Stari suknjo da, če ga kdo lepo poprosi, Tevž pa še hlače povrh. Pa kaj drobiža izposodijo, da ga jim potem nihče ne vrne!«

»Usmiljeni ljudje so krščanski ljudje. Tevža pa vsi hvalijo,« je dodala stara Zefa.

»Da je Tevž poštenjak, sem koj vedel,« je rekel Zvonik. »Že koj prvo nedeljo potem, ko je od vojakov prišel, je bil pri obhajilu.«

»Res! Ko sveča raven je šel po cerkvi in marsikdo ga niti spoznal ni več.«

»Saj so nekateri še popraševali, kdo da je ta lepi fant,« se je vtaknila Mojčka.

Oče jo je strogo pogledal, starejša sestra pa jo je pokarala:

»Kako pa govoriš, Mojčka!«

»He, Kristof, kaj bi ne smela govoriti, kar vsi ljudje pravijo? Lep je Tevž in možat, posebno še, kadar je kot komandant v strelski uniformi.«